

[Arne Larsen.]

læg: vi har en meget foretagsom industri-drivende, som i en bestemt egn af landet har en virksomhed, der måske er i samarbejde med en udenlandsk stor koncern. Nu føler han trang til at arbejde videre og udvikle sit initiativ; derfor sætter han ind i egnsudviklingsområder og får også en vis støtte hertil. Men hans engagement med den udenlandske koncern betyder, at nøglen må drejes om på den fabrik, der er indviklet i dette engagement, med det resultat, at de andre virksomheder går med ned i dybet. Her synes jeg man burde kunne skønne, at to ellers livskraftige virksomheder havde en mulighed for at fortsætte, hvis der ikke bare var den ulykkelige omstændighed, at økonomien var blandet sammen med en tredje virksomhed. Der var f. eks. et kutterværft i Frederikshavn, der lukkede og gik til tvangsauktion; staten havde vistnok investeret 2 mill. kr. i foretagendet, der blev solgt på tvangsauktion for 400.000 kr. Havde der mon ikke været en rimelig chance for, at dette foretagende kunne have fortsat, hvis man f. eks. havde givet det en statsordre på Grønlandskuttere? Det er den slags skøn, jeg mener man må prøve at udfolde i sådanne specielle tilfælde.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Jeg har kun nogle ganske korte bemærkninger i anledning af de sidste udtalelser, der er fremsat.

Til hr. Robert Christensen vil jeg gerne sige, at det er egnsudviklingsrådet, der skal foreslå områder, og jeg kan derfor kun gætte på, hvad der vil blive foreslået. Men efter den prioritetsrække, man havde i fjor, er der for mig ingen tvivl om, at man var standset på det sted, jeg har nævnt. Jeg skal så yderligere gøre opmærksom på, at arbejdsministerens lovforslag, som vi straks skal behandle, også omfatter Maribo.

Jeg kan derimod absolut ikke tilslutte mig, at de nu foreslåede love skulle gælde alle de hidtidige egnsudviklingsområder. Derved ville vi, som finansministeren sagde før, ganske udvande virkningen af vor særlige indsats, som jo går ud på at skabe produktive arbejdspladser, men ikke så meget på nødvendigvis at fastholde arbejdskraften. Der er en forskel dér.

Til hr. Kofoed vil jeg gerne sige, at vi kender Bornholms problemer; jeg har selv været der for nylig. Det vil utvivlsomt komme frem i udvalgsarbejdet på samme måde som det, hr. Robert Christensen ønskede.

Det samme gælder hr. Horn; vi kan drøfte det i udvalget.

Til hr. Arne Larsen vil jeg gerne sige, at jeg faktisk ikke kan besvare hans spørgsmål på redelig måde; det afhænger jo fuldstændig af de konkrete forhold. Der kan, hvad man meget ofte forlanger, være selvskyldnerkaution fra den, der har forskellige virksomheder. Men forholdene kan altså være i den grad individuelle, at jeg tror, man må stole på, at egnsudviklingsrådet, som jo ser med stor interesse på bevarelsen af virksomheder, som man nu engang har givet støtte, går så langt, som man overhovedet kan forsvare at gå, i retning af at holde liv i virksomhederne. Som jeg sagde før: man begynder meget ofte på noget nyt, og når det er noget nyt og under nye forhold, kan det gå galt, selv om det heldigvis meget ofte går godt. Det er så det gamle problem om igen: skal man smide de gode penge efter de dårlige? Jeg kan ikke stå her på folketingets talerstol og redegøre for, hvad man skal — man skal passe på!

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at de 2 lovforslag henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om støtte til omskoling.

(Lovforslaget (nr. 52) findes i tillæg A. sp. 1465, fremsættelsen i tidenden sp. 824).

Lovforslaget sattes til forhandling.